

LIS TY

www.dubodiel.sk

Obec Dubodiel

•

ročník XX

•

číslo 1

•

jún 2020

**Koľkože podôb
môže láska mať?
Stovky i tisíce!
No bezhraničnú,
obetavú lásku,
tú ti dá v živote
iba tvoja mať!**

Verše z básne B. Urbanovej

Milí čitatelia!

Náš život sa od vydania posledného čísla obecných novín podstatne zmenil. Začiatkom roka ešte zaznievali vinše a želania dobrého zdravia, pokoja, úspechov. Všetci sme si plánovali budúcnosť. Informáciám o chorobe COVID-19 v Číne sme ani nevenovali veľkú pozornosť. Spoliehali sme sa, že nás sa to nedotkne. Netrvalo dlho a všetko sa zmenilo.

Od 11. marca boli na celom území SR prijaté opatrenia, ktoré sa dotkli nášho bežného života. Ulice zostali tiché a opustené. Niektorí školáci sa možno zo začiatku tešili, že škola je zatvorená. Mnohí rodičia riešili prácu z domu a zároveň učenie so svojimi ratolesťami, dôchodcovia ako zostať doma. Keď sa náhodne stretneme, tak s rúskom na tvári. Aj veľkonočné sviatky boli pre všetkých iné, tradície museli ustúpiť. Snažíme sa byť súdržní a zodpovední, aby sme pandémie koronavírusu zvládli. Máme čas na prehodenie priorit nášho života. Tešíme sa na telefonát od detí, priateľov, známych. Chýba nám osobný kontakt, ale veríme, že spoločne všetko zvládneme.

Milí naši čitatelia, v pokoji si môžete prelistovať a prečítať ďalšie číslo novín, ktorými začíname písať ich XX. ročník. V príspevkoch sa vraciame k nezabudnuteľným chvíľam, ktoré naplňali náš život v uplynulých mesiacoch. V spomienkach nazeráme do minulosti a pohľad upierame na súčasnosť. Spoločne si želajme pevné zdravie, aby sme si po skončení všetkých obmedzení mohli pri stretnutí podať ruku a objasť tých, ktorých máme radi.

Redakčná rada

DEDINÔČKA

Si tak nežne krásna dedinôčka moja.
Tu uzrela som svetlo
tu, kde stromy stoja, čo rastú spolu so mnou.
Tu je to miesto, čo sa volá domov,
ten krásny kút zeme, kde sa rany hoja,
tak veľmi Ťa ľúbim, dedinôčka moja.
Aj keď prídu chvíle, svet ma niekde zláka,

viem, že tvoja náruč roztvorene čaká.
Tu sú moji rodni, čo sa o mňa boja,
pohľadom Ťa hladkám, dedinôčka moja.
Tí, čo to už vedia, aké skrývaš krásy,
keď ti ranné slnko poprečese vlasy,
tí, čo drahokamy tvoje objavili,
z tvojej studne krásy s chuťou si odpili,
ponoriť sa chodia do tvojho pokoja.
Dnes Ťa s úctou zdravím, dedinôčka moja.

Vážení spoluobčania.

Dovoľte, aby som vás poinformoval o aktivitách obce za prvých päť mesiacov roku 2020.

Zimné obdobie sme využili na opravu priestorov verejných budov. V januári sme v miestnosti pre vodičov autobusov opravili zvlhnuté steny a celú miestnosť vymaľovali. Opravili a vymaľovali sme steny a strop prvej garáže na obecnej úrade, nakoľko táto bola v nie dobrom stave. V nájomnom byte sme opravili spadnutú omietku zo stropu, byt sme vymaľovali. V spolupráci so ZSD sme poodvážali a upratili orezané konáre, zasahujúce do drôtov elektrického napätia. V januári sa uskutočnili dve kultúrno-spoločenské akcie. Prvou bol Turnaj o pohár starostu obce v minifutbale a druhou populárny a už tradičný školský ples. Vo februári obec zakúpila novú traktorovú kosačku a taktiež sme dokúpili 5 svietidiel na verejné osvetlenie, ktoré boli osadené na miestach žiadajúcich si zvýšené osvetlenie. Na dome smútku sme vymenili odkvapový systém. Nakoľko naša obec ukončila členstvo v združení Biomasa, iniciovali sme stretnutie s potenciálnym dodávateľom peliet. Usporiadali sme tradičnú fašiangovú zabíjačku, ktorá sa u našich občanov teší veľkej obľube. Jej súčasťou bol i fašiangový sprievod a maškarný ples.

No a keď sme sa tešili na jar a každý z nás mal veľa plánov, tak prišlo niečo, čo naša spoločnosť doteraz nezažila. Koronakríza, ktorá nás prenasleduje a ovplyvňuje dodnes. Spolu s krízovým štábom sme museli prijať rôzne opatrenia a obmedzenia. Osobne si myslím, že sme zareagovali celkom promptne. Obec začala rozdávať ochranné rúška, ktoré nám ušili šikovné a veľmi ochotné ženy z našej obce, za čo im ozaj úprimne ďakujem. Veľmi dobrá spolupráca bola aj s hasičmi miestneho DHZ, ktorí trikrát dezinfikovali verejné budovy a priestranstvá a boli vždy poruke.

Veľká pochvala a vďaka patrí aj nášmu pánovi farárovi, ktorý ako jeden z prvých dokázal vo vlastnej réžii zabezpečiť online prenosy svätých omší z nášho kostola, čo bolo v tomto ťažkom období pre občanov veľkou morálnou a duchovnou oporou. Pán farár, Pán Boh zaplať.

Moja úprimná vďaka patrí aj pani riaditeľke a pani učiteľkám miestnej školy. Dokázali, že aj malá škola vie zabezpečiť a zrealizovať online vyučovanie žiakov a v ničom tak nezaostáva za tými veľkými.

Obecný úrad síce pracoval v obmedzenom režime, no i tak sa život nezastavil. Obec sa zapojila do dvoch výziev o nenávratný finančný príspevok. Jedna žiadosť bola adresovaná ministerstvu financií – rekonštrukcia námestia a druhá Envirofonde – zakúpenie traktora. Výsledky zatiaľ nevieme. Zrealizovali sme viaceré opravy vodovodu, rozšírenie vodovodnej siete, osadenie hydrantu vodovodnej prípojky a odkanalizovanie ulice v časti okolo družstevnej bytovky. V dome smútku sme opravili spadnutú časť stropu. V spolupráci so ZSD sme osadili štyri elektrické stĺpy nad otcou v smere k novopostavenému domom. Ministerstvo obrany nám darovalo starší UAZ. Toto auto nám bude slúžiť na odvoz v ťažkom teréne k vodným zdrojom. Začali sme s opravou 500 m úseku cesty v hornom konci. Dvíhame poklopy vodovodných prípojok a hydrantov. Pokazené hydranty ideme vymeniť. Zatiaľ sme napočítali tri. Samotné asfaltovanie by malo prebehnúť prvý júnový týždeň. Práce bude realizovať firma Colas (bývalé Cesty Nitra). Plánov je veľa, uvidíme, ako to bude s financiami. Už v súčasnosti nám skrátili podielové dane.

Držme si navzájom palce, aby sme toto ťažké obdobie prekonali tak v obci, ako aj v rodinách.

Prajem vám všetko dobré, hlavne pevné zdravie.

starosta obce

NETYPICKÁ VELKÁ NOC

Veľká noc je najdôležitejší kresťanský sviatok. Je podstatou a centrom kresťanskej viery. Je to oslava víťazstva života nad smrťou. Obrady tejto Veľkej noci sme však v tomto roku slávili v kostole bez vás veriacich, ktorí ste ju slávili vo svojich domovoch.

Nám, kresťanom, Veľká noc sprítomňuje víťazstvo Krista, ktorý nemá žiadne limity a hranice. Toto víťazstvo je v prvom rade triumf nad neviditeľnými nepriateľmi našich životov, ako sú strach, beznádej, malomyseľnosť, zúfalstvo, hriech a smrť. Sila a milosť Vzkrieseného nie je v tomto roku 2020 menšia ako bola počas uplynulých 2000 rokov!

Tento rok sme mi kresťania boli prinútení zrieť sa hlbokých a podmanivých obradov veľkonočného Trojdnia. Zostali sme vo svojich domovoch sami, tak ako boli sami židia počas prvej Veľkej noci – noci, ktorá im darovala slobodu. Mne ako kňazovi ste veľmi chýbali a chýbate.

Ak si v týchto dňoch píšete denník, pokračujte ďalej. Ak nie, začnite. Pandémia, ktorú nám priniesol koronavírus, je historická udalosť, o ktorej sa bude písať v učebniciach dejepisu. Je to asi najväčšia globálna svetová kríza od II. svetovej vojny. Prišla v podstate nečakane a neohlásene. Ak doteraz niekto neveril v existenciu vis major, oteraz už v pôsobenie vyššej moci môže začať veriť.

Neistota, pochybnosti, pozatvárané obchody, vyprázdnené ulice, karanténa, bezpečné odstupy jeden od druhého, rúška na tvárach, ohlušujúce ticho námestí a burácajúce ticho vyľudnených ulíc. Civilné autority, lekári a zdravotníci pracujú na pokraji svojich síl. Vo svete sú státisíce nakazených a tisíce mŕtvych. V dnešných dňoch v Číne, na juhu Európy či v New Yorku kolabujú od preťaženia nielen nemocnice, ale už aj pohrebné služby...

Ako uchopiť tieto udalosti? Ako sa zachovať? Čo robiť? Kam ísť (a kam radšej nechodiť)? Nakazím sa aj ja alebo iba „tí druhí“? Ako dlho to ešte bude trvať? Čo príde potom? Čo ďalej s mojou prácou a podnikaním? Z čoho budem platiť hypotéku? Kde je teraz Pán Boh?

Kňazi slúžia osamote sv. omše za zamknutými bránami kostolov, pred ktorými stoja zmätení veriaci. Všetci kresťania prežívali najbizarnejšie pôstne obdobie v novodobej histórii... Máme mnoho otázok, ale zatiaľ tak málo odpovedí... Nedostatkovým tovarom nie sú len rúška, dezinfekcie a gély na ruky, ako hlásajú plagáty na dverách lekární, ale chýbajú nám aj istota, stabilita a nádej... Táto situácia sa týka celého nášho života. Týka sa nášho zdravia, našich životov, našich vzťahov, našej práce, našich plánov.

Zároveň je to teda aj jedinečná príležitosť! Príležitosť na veľké jamé, ba čo viac, životné, upratovanie v duši. Príležitosť

na očistu sveta, ktorý sa nevedel a ani nechcel zastaviť – sveta, ktorý opakovane hľadal ten správny rebríček hodnôt. Je to možnosť na inventúru sveta, ktorému sa často nechce veriť, že duch je viac ako hmota a vzťahy medzi ľuďmi majú väčšiu cenu ako veci, ktoré vlastnia. Zjavne sme už pochopili, že to nie je iba ďalšia reality show lacného televízneho kanála. Je to lekcia, ktorú musíme prijať. Keď to všetko skončí, budeme všetci iní, zmenení. Máme vynikajúcu šancu byť lepší, duchovnejší a vyrovnanejší. Áno, niet pochýb, tieto týždne nám nastavujú jasné zrkadlo. Pohľad do zrkadla nemusí byť vždy príjemný, ale svojou pravdou vždy oslobodzuje. Odhaľuje klamstvo, ilúziu a omyly. Zároveň takýto pohľad pozýva... Pozýva k oslobodeniu od klamstva, od ilúzie, od omylu.

Pápež František v piatok 27. marca 2020 udelil svetu požehnanie Urbi et Orbi. Toto požehnanie „Mestu a svetu“ sa udeľuje iba na Vianoce, Veľkú noc a po zvolení nového pápeža. Vynimočná situácia si však vyžiadala aj porušenie tejto tradície. Počas tohto požehnania s Eucharistiou od priechla Baziliky sv. Petra vo Vatikáne tiež povedal: „Zbrane, ktorými vyhráme tento boj, sa volajú modlitba a tichá služba jeden druhému.“ To je pozvanie hodné rímskeho biskupa.

V týchto dňoch nám nie je umožnené sa stretávať spolu v kostoloch. Každý z nás však môže siahnúť po Biblii. Koniec koncov, ak v našom živote naozaj ide o tuhé, ak ide o niečo, ak hľadáme hlboké pravdy a silné

povzbudenie, je to vždy iba Písmo sväté, ktoré má pre nás kompetentné a pravdivé odpovede. Sám Kristus povedal: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28, 20) Uchopme teda tieto chvíle ako Boží synovia a Božie dcéry. S dôverou v spoločného nebeského Otca.

My kresťania sme túto pandemickú krízu začali prežívať v čase očakávania vzkriesenia Krista. Prechádzali sme Veľkým pôstom, ktorý, ako vieme, začal pripomenutím, že „sme prach a na prach sa obrátíme“ (Gn 3, 19). V ten istý deň, v Popolcovú stredu, sme tiež počuli slová sv. Pavla, ktorými Boh hovorí: „V milostivom čase som ťa vyslyšal a v deň spásy som ti pomohol. Hľa, teraz je milostivý čas, teraz je deň spásy!“ (2 Kor 6, 2) Jedno určite neprotirečí druhému, ale nádherne sa dopĺňa!

Preto budme zodpovední a opatrní.

Peter Bajzík, farár

BLAHOŽELANIE

V týchto dňoch oslávil svoje 47. narodeniny náš pán farár Mgr. Peter Bajzík. Aj touto cestou Vám do ďalších rokov želáme veľa, veľa zdravia, Božieho požehnanie, síl a optimizmu, nech naďalej Pán Boh vedie Vaše kroky a nech Vás požehnáva. To vám zo srdca želajú Vaši farníci.

UVÍTANIE DETÍ DO ŽIVOTA

Narodenie dieťaťa je najsilnejším okamihom v živote rodičov, radostnou chvíľou pre celú rodinu a taktiež významná udalosť pre obec. Obec vyjadruje svoju radosť, svoj záujem a starostlivosť o nových občanov aj tým, že tradične usporadúva slávnosť uvítania detí do života.

V decembri 2019 sme v sále kultúrneho domu mali česť slávnostne privítať novonarodené detičky našej obce. Pozvanie prijalo všetkých 15 detí spolu s rodičmi alebo s rodinnými príslušníkmi. Táto slávnostná chvíľa bola sprevádzaná básničkami a skladbičkami v podaní Moniky Šaturovej a Hanky Hostačnej. Krátky príhovor k detičkám a rodičom predniesol starosta obce. Po tomto malom kultúrnom programe nasledoval slávnostný akt podpísania sa rodičov do pamätnej knihy a detičky boli odmenené malým finančným darčekom. Táto krásna chvíľa bola spečatená fotografiou každého dieťaťa v drevenej kolíske.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa tejto slávnostnej udalosti zúčastnili a vďaka patrí aj tým, ktorí toto slávnostné uvítanie našich najmladších občanov doprevádzali slovom a hudbou.

Detičkám a ich rodičom prajeme veľa, veľa zdravia a šťastných, nezabudnuteľných chvíľ.

JP

VIANOČNÉ TRHY V NAŠEJ OBCI

Vianočné trhy sú pre mnohých už súčasťou predvianočnej atmosféry. Trhy sa konali v našej obci 14. decembra 2019 už 5-krát.

Návštevníci vianočných trhov si mohli vychutnať tradičnú cigánsku, vianočný punč, varené víno, ktoré ponúkal stánok obecného úradu. Nechýbali ani zabíjačkové špeciality, poľovnícky guláš, kapustnica, držková, pečené pstruhy. Aj tí, ktorí majú radi sladké, si prišli na svoje, lebo predajcovia ponúkali domáce štrúdle, lokše, ručne vyrábané čokoládové pralinky, bratislavské rožky. Nechýbali ani vianočné obľátky, med a medovina, v ponuke bol aj kváskový chlieb a domáca škvarená masť.

Krása vianočných dekorácií, hračiek, bižutérie, pletených a háčkových výrobkov, pletených podnosov a košíkov,

dokonca aj maľovaných obrazov alebo drevorezieb našli svojich obdivovateľov a záujemcov, ktorí hľadali originálny darček.

Príjemným sppestrením bolo vystúpenie členiek FS Dubodiel za sprievodu harmoniky. Krásny rozsvietený vianočný stromček a všetci prítomní vytvorili príjemnú atmosféru. Jej čaro sa nestratilo ani napriek dažďu, ktorý sa spustil tesne pred začiatkom otvorenia trhov.

Vďaka za vydarené podujatie patrí všetkým predajcom, ktorí prišli do obce, všetkým, ktorí sa postarali o prípravu stánkov a tiež všetkým návštevníkom, ktorí určite odchádzali spokojní, že v spoločnosti priateľov a známych prežili príjemné chvíle.

LŠ

VIANOČNÝ KONCERT

Počas Vianoc, 25. decembra 2019, sme sa už po piatykrát stretli v našom kostole, aby sme si spoločne užili vianočný koncert. Samozrejme, koncertu predchádzali návštevy, na ktorých sme sa stretávali od začiatku novembra. Využívali sme priestory základnej školy a poslednú skúšku pred samotným koncertom sme absolvovali v kostole.

Každý rok je koncert niečím iný, výnimočný. Mení sa repertoár piesní, mení sa zloženie zboru či zameranie. Závisí to od mnohých okolností, ktorým sa musíme pri celkovej organizácii prispôbiť. Posledný vianočný koncert sa niesol v duchu tradičných vianočných kolied. Zaznelo dvanásť slovenských piesní, ktoré sme nacvičili pod vedením Radky Kupkovej. Na koncerte nás dirigovala Peťa Miksová. K spevu patrí aj hudba, preto naše hlasy sprevádzali talentovaní hudobníci na svojich nástrojoch – Ján Kyselica (gitara), Milan Filko (gitara, harmonika, klavesy), Veronika Scherová (flauta). Teší nás, že nám vyrastajú aj nové talenty spomedzi detí, ktoré nabrali odvahu a ozvláštnili jednotlivé

piesne – Dorotka Solčanová (heligónka), Adamko Kyselica (drumbľa). Neodmysliteľnou súčasťou tradičných Vianoc sú aj vinše, ktoré sme odrecitovali medzi piesňami.

Spomienka na vianočný koncert vo mne znova vyvolala príjemné pocity, ktoré, dúfam, zažil aj každý návštevník. Priпомenuli sme si to šťastné a pokojné obdobie, plné radosti a pohody. S určitosťou nevieme povedať, či sa koncert bude konať aj tento rok, no pevne verím, že sa súčasná situácia skoro zlepší a život sa vráti do „normálnych koľají“, aby sme mohli všetci zažiť NAŠE tradičné Vianoce.

Marta Filková Doktorová

POLNOČNÁ SVÄTÁ OMŠA

Vianoce patria k najväčším a najkrajším kresťanským sviatkom v roku, počas ktorých túžobne očakávame narodenie Ježiša Krista. V minulosti sa niesli v duchu rôznych obyčají a zvykov, z ktorých mnohé pretrvali až dodnes.

K vianočným obyčajom neodmysliteľne patrí aj slávenie polnočnej sv. omše – utierne, ako by povedali naši starí či prastarí rodičia. Schádzali sa na ňu obyvatelia obce a takisto aj veriaci z filiálok držiari v rukách lampáša.

Tradičné bývalo aj usporiadanie veriacich v kostole. Školopovinné deti stáli pred oltárom, naľavo dievčatá, napravo chlapci a za nimi ostatné ženy a muži. Na chóre mohli byť iba starší muži a mládenci, ktorí pomáhali spievať.

Niektorí mládenci si v období od Lucie do Vianoc zhotovili bez akéhokoľvek použitia klinec tzv. Luciový stolček, ktorý si potom vzali na polnočnú omšu. Vravelo sa, že ak sa naň mládenec postaví, uvidí, ktoré ženy z dediny sú bosorky. Po omši vyzváňali zvony, ktoré odprevádzali veriacich do svojich príbytkov.

Ďalší zvyk hovorí o tom, že mladé dievky, ktoré šli z utierne domov, si sňali z hlavy ručník, vypláchali ho v potoku, vyžmýkali a pred spaním dali pod vankúš. To, čo sa im v tú noc prisnilo, sa malo vyplniť.

Takýchto zvykov a obyčají je mnoho a je zrejme, že všetky, ktoré ostávajú v našej pamäti, sa obnoviť či zachovať nedajú. Avšak pred tromi rokmi mi skrsla v hlave myšlienka – čo tak spríjemniť priebeh polnočnej sv. omše niečím tradičným, niečím, čo je naše, niečím, čo je také jedinečné a krásne. Mojou snahou bolo najmä oživiť nosenie sviatočného ľudového odevu našej obce. Výbornú príležitosť ako zrealizovať túto myšlienku som videla práve v slávení jednej z najkrajších kresťanských slávností v roku – polnočnej omše. Chcem, aby to oslovilo najmä mladšiu generáciu, ktorá toto posolstvo bude šíriť ďalej. Verím, že sa vždy nájdú ľudia, ktorí sa so záujmom a nadšením oblečú do dubodielkeho kroja a hrdo v ňom budú kráčať nielen uličkou kostola.

Bc. Terézia Repová

KOLEDOVANIE 2019

Tento rok sme koledovali netradične až 26. decembra, na Druhý sviatok vianočný. Celý mesiac sme sa s deťmi, ktoré boli ochotné zapojiť sa do koledovania, stretávali na pravidelných nácvikoch. Učili a opakovali si koledy, rozdelili básničky a povedali si niečo o ľuďoch, pre ktorých koledujeme.

V deň „D“ sme sa poslednýkrát stretli v kostole, aby nám pán farár dal požehnanie a my sme mohli vyraziť ohlasovať Dobrú novinu. A tak sme sa rozdelení opäť do dvoch skupín pobrali na horný a dolný koniec. Spolu nás bolo pätnásť, práve na dve skupinky. Počasie nám celkom prialo, aj keď sme mali nachystané dáždničky. Našťastie sme ich nemuseli použiť. Hoc sme sa museli aj vrátiť, keď sme na nejaký dom prešli, žiadny sme nevynechali a dokonca sa nám prihlásili cestou aj niekoľkí občania, ktorí nás pozvali koledovať. Koledovanie nám ubehlo rýchlo, ani sme sa nenazdali a už sme počítali vyzbierané peniaze

a prerozdeľovali si tašky sladkostí, ktorými nás obdarovali vďační občania, ktorých sme koledovaním príjemne potešili.

Tento ročník bol o niečo úspešnejší, spolu sme vyzbierali až 1 406 eur, čo je o 261 eur viac oproti minulému roku. Teší nás, že sme v obci z roka na rok štedrejší a koledovanie má v našej farnosti zmysel a svoje miesto medzi tradíciami.

Tohtoročné peniaze pomôžu napríklad aj obyvateľom Turkany (časť severnej Ugandy) na budovanie nových vodných zdrojov, vzdelávanie či inú ekonomickú podporu tejto oblasti. Rôzne projekty sa dajú podporiť celoročne, viac informácií nájdete na stránke Dobrej noviny.

Ďakujeme deťom za účasť, rodinám za prijatie do príbytkov a finančné príspevky a všetkým, ktorí akokoľvek prispeli, aby sa tohtoročné koledovanie uskutočnilo.

Monika Šaturová

NOVOROČNÝ IZRAEL

Niekedy v decembri sme s Natálkou objavili na nete lacné letenky na január do Izraela a po overení si počasia v tomto mesiaci si ich aj rovno kupujeme. Naľahko, len s príručnou batožinou, odlietame ráno 9. januára z bratislavského letiska a za 3,5 hodiny prilietame na juh Izraela v Eilate.

Do spiatočného letu nám ostáva týždeň a tak nestrácame čas. V zmenárni meníme eurá a s pár šekelmi vo vrecku a s rucksakom na chrbte sadáme do busu smerom na sever – Ein Bokek. Je tu celkom teplo – okolo 20 stupňov. V buse sedí super chlapík z Nemecka s Ikea taškou, ktorý sa počas cesty stihol zohnať s celou posádkou autobusu. Pozorujeme púštnu krajinu za oknom. Do Ein Bokek prichádzame za súmraku. Nadýchneme sa slaného vzduchu od Mŕtveho mora a ideme rovno k nemu. Voda slanšia ako čokoľvek, čo sme v živote okúsili. Prechádzame sa po pláži, kupujeme si prvý hummus s arabským chlebom a kempujeme na lehátku. V noci sme sa vôbec nevyspali, lebo nás trápili komáre. Ráno pokračujeme stopom. Zastavuje nám chlapík – ide až do Jeruzalema, nám ale stačí na Masadu. Vystupujeme pod kopcom, kupujeme si vstup do národného parku a už šliapeme po Snake path hore na Masadu. Celkom to dá zabrať, nakoľko ideme od úrovne asi –400 m n. m. do +400 m n. m. Hore nazrieme do každej cisterny na vodu a cítime ducha tohto miesta posledného odporu Židov proti Rimanom. Dole to zbehne rýchlo. Ideme ďalej na sever do botanickej záhrady, ktorá je zároveň aj dedinou Ein Gedi. Veľmi surrealistické miesto, kde sa ľudia pomedzi rôznorodé rastliny presúvajú na golfových autíčkach. Zbehne dolu k moru,

že sa okúpeme, všade sú ale nebezpečné terénne prepádlišká, tak to necháme nabudúce. Tak stúpame údolím k Dávidovým vodopádom – krásnemu miestu spomínanému aj v Biblii pre svoju krásu. Vo vodopáde sa kúpeme a cestou k hlavnnej ceste stretáme podivné zvieratká podobné našim slišťom. Od cesty nás berie „típek“, neskôr vyzdvihuje aj svoju ženu a idú stanovať do Metsoke Dragot. Celkom hipisácke miestečko, kde sa dá kúpať aj pri mori. Nám sa ale nechce, už je večer a tak sa len prejdeme po pláži. Všade sú krátery. „Holky“ so samopalmi na vojenskom checkpointe pozorujú, ako stopujeme. Už za tmy nám zastavuje chlapík, celkom v pohode a berie nás on a neskôr mladý pár na Kalia beach, kde bivakujeme pri pláži. Ideme spať už o 20:00. Ráno vstávame so slnkom o 7:00. Noci sú tu strašne dlhé. Balíme spacáky a karimatky a klesáme k vode. Čakáme na slnko a vlezeme do super teplej vody. Hneď nás to vyhodilo nad hladinu. Je to strašná sranda a užívame si to. Je to ako zázrak takto ležať na vode. Nikto tu nie je, iba chalan, čo cestuje po krajine už mesiac. Natierame sa bahnom.

Cestou z pláže nám zastavuje dodávka plná arabských chlapcov, zahadzujeme predsudky a ideme s nimi do Jericha. Najstaršieho a najnižšie položeného mesta na svete. Je super teplo, asi tak 25 stupňov, na trhu si kupujeme

banány a pomaranče, skúsime aj falafel gulôčky. Po návšteve Maroka v roku 2018 už nemáme kultúrny šok a neustále dobiedzanie predavačov, taxikárov a pseudo-sprievodcov s nami nič nerobí. Ľudia sú ale milí. Navštevujeme miestne infocentrum, chalan nám odporučil Horu pokušenia nad mestom. Na palestínskom území sa super stopuje a zažívame tu naše zatiaľ najlepšie stopy. K hore si to za 20 minút vyšliapeme. Je to pekné miesto – kláštor v strmej skale s výhľadom na mesto. Ideme smer Jeruzalem, chalan nás necháva po stúpaní do kopcov a extrémne kľukatej ceste niekde pri hlavnej ceste. Pozorujeme západ slnka a kočovné usadlosti. Po kopcoch sa preháňajú pastieri s koňmi, decká pobehujú okolo. Nechce sa nám už len čakať na spánok a tak sa ešte ďalej stopujeme a zastavuje nás párik idúci do Jeruzalema. Nechávajú nás za mestom v nejakej prírodnej rezervácii. Po celkom chladnej noci nás deduško s nóbl spôsobmi za sprievodu vážnej hudby z reprákov auta dováža k starej časti. Slávnostne vstupujeme cez Jaffskú bránu do mesta. Objednávame hostel na večer a ideme objavovať staré mesto. Všade kopec tovaru, ľudí, úzkych uličiek. Je tu riadne cítiť históriu. Dotýkame sa Múru nárekov, beháme po Chrámovej hore, navštevujeme rôzne štvrte starého mesta. Napájame sa na krížovú cestu a po chvíli sa ocitáme v Božom hrobe. Cítime atmosféru a históriu našej spásy. Uličkami sa preplietame ku Getsemanskej záhrade a v Bazilike agónie ideme na omšu. Vystupujeme na Olivovú horu, čekujeme výhľady na mesto pri zapadajúcom slnku. Atmosféru umocňujú spevy muezínov z minaretov. Prechádzame sa mestom k nášmu „ubytku“. Je v centre novej časti mesta, sú tu samí pohodľáci. Ešte si kupujeme nejaké sladkosti a sedíme pri čaji a káve. Ráno parádne oddýchnutí odchádzame do Betlehema. Prechádzame sa mestom, kľučkujeme pomedzi trhy k miestu narodenia Ježiša. Cítime nedávnu atmosféru Vianoc a spievame si koledy. Kráčame popri múre rozdeľujúcom Palestínu a Izrael, prijíame pozvanie na čaj od miestnych a trochu pokecáme. Cez hraničnú kontrolu ideme späť do Jeruzalema, berie nás ortodoxný Žid a rovno do múzea holokaustu Yad Vashem.

Krásna reprezentatívna stavba so smutným obsahom. Na hlavnej stanici si kupujeme lístky do tepla smer juh a spíme v neobývanej časti v pseudoparčíku v strede mesta. Po relatívne studenej noci sa tešíme do busu a ideme asi 4 hodiny rovno do Eilatu. Rozmýšľali sme, či nepôjdeme pozrieť aj sever krajiny, ale týždeň je na to málo, pokiaľ to nemá byť len rýchle presúvanie sa z miesta na miesto. V Eilate nahadzujeme tričko a kraťase a ideme rovno do piesku na pláži pri Červenom mori. Voda je celkom studená, ale slnko praží ako besné, takže pohoda. V pohodičkovom tempe sa presúšame po promenáde. Kde sa nám to páči, tam sa zložíme a kúpeme. Vidieť až na dno, voda je super čistá. Napchávame sa a chillujeme. Ležať dlho na pláži nie je veľmi náš štýl, tak ideme za mesto a chodíme trochu po kopcoch. Spíme za mestom. Ráno nás dedko berie hlbšie do hôr, ideme pozrieť Red canyon. Je tu krásna červená úžina, ideme úzkymi skalnými uličkami a trochu bouldrujeme po chytavatej skale. Trekujeme si po okolí, stretáme púštne kozy. Hneď prvým stopom sa dostávame na južnú pláž naspäť do mesta. Chlapík, čo nás berie, ide od pásma Gazy. V armáde musel byť povinne od 18-tich 3 roky. Potom začal cestovať, ako to robia všetci, keď sú psychicky a fyzicky unavení z vojny. Aspoň na rok. Vraví, aké máme šťastie, že nemusíme slúžiť povinnú vojenskú službu a my s ním súhlasíme. Sme na hraniciach s Egyptom, ležíme na ufúkanej pláži so zopár hipíkmi, ktorí tu dlhodobo prečkávajú zimu a kúpeme sa v rozbúrenom mori.

Náš posledný večer trávim prechádzkou po piesku a sledovaním vystúpenia brušných tanečníč. Slnko sa s nami lúči a my sa hodíme na zem rovno pri pobreží. Na druhý deň vstávame a ideme pomaly na letisko. Na letiskovej kontrole si nás preklepli krížovým výsluchom, trochu prehnánym, ale majú tu povest' najbezpečnejších letísk na svete. Sadáme do lietadla a dávame zbohom krásnej krajine. Sme nadšení zo super výletu, z milých ľudí, z pekných miest a ich duchovných atmosfér. Máme opálené ksichtíky – takto na január celkom netradične. Shalom!

Marek Petřík a Natália Jurčíková

FAŠIANGY...

... symbol veselosti, zábavy, hodovania a pitia. Také boli fašiangy v minulosti a také sú v redukovanej podobe i dnes.

Fašiangové tradície, spojené s fašiangovým sprievodom, hodovaním a fašiangovou zábavou ožili v našej obci aj tohto roku. Už tradične si mohli návštevníci pochutnať na voňavých zabíjačkových špecialitách majstrov mäsiarov. Po pečených klobáskach, jalítkach či kapustnici dobre padlo i chladené pívko a fašiangové šišky.

Tí, ktorí zotrvali do večera, ktorým sa nechcelo odísť od plného stola, alebo sa jednoducho chceli ešte zabávať, dočkali sa neuveriteľných masiek, ktoré sa pripravovali na maškarný ples. Samotná zábava trvala do skorých ranných hodín a o smiech a dobrú náladu nebola núdza, tak ako sa na fašiangy patrí.

Ďakujeme za hojnú účasť a fantastickú atmosféru a organizátorom – obecnému úradu a obecnému zastupiteľstvu za skvelú akciu.

JP

VOĽBY DO NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY • 29. 2. 2020

Počet voličov zapísaných v zozname voličov:	809
Počet voličov, ktorí sa zúčastnili na hlasovaní:	641
Počet platných hlasov:	632
Počet platných hlasov odovzdaných pre každú politickú stranu, politické hnutie alebo koalíciu:	
Obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti (OĽA-NO), NOVA, Kresťanská únia (KÚ), ZMENA ZDOLA	165
SMER - sociálna demokracia	126
SME RODINA	74
Kotlebovci - Ľudová strana Naše Slovensko	51
Kresťanskodemokratické hnutie	41

ZA ĽUDÍ	36
Slovenská národná strana	35
Koalícia Progresívne Slovensko a SPOLU - občianska demokracia	31
DOBRÁ VOĽBA	29
Sloboda a solidarita	23
VLAST	10
Demokratická strana	3
Slovenská ľudová strana Andreja Hlinku	2
STAROSTOVIA A NEZÁVISLÍ KANDIDÁTI	2
Socialisti.sk	2
MÁME TOHO DOSŤ	1
SOLIDARITA - Hnutie pracujúcej chudoby	1

KAŽDÝ Z NÁS ASPOŇ RAZ V ŽIVOTE STRETOL DOBRÉHO UČITEĽA

Každý z nás mal prvú pani učiteľku, ktorá svojou múdrosťou, láskavosťou, ochotou pomáhala v prvých školských krôčikoch prekonať obavy z veľkého neznámeho sveta, ktorým sa pre malého žiacka stala škola. Každý z nás aspoň raz v živote stretol učiteľa, na ktorého aj po rokoch rád spomína. Spomína a možno aj ďakuje. Za prvú jednotku, za láskavé slovo, za pochopenie matematického, fyzikálneho či chemického vzorca, za poznanie sveta, za odhalenie svojich schopností, čím občas nasmeroval budúcnosť svojich žiakov.

Učitelia oslavujú svoj sviatok 28. marca, ktorý je dňom narodenia J. A. Komenského.

V tomto roku bol tento deň iný. Bol dňom poslednej rozlúčky s dlhoročným učiteľom **LADISLAVOM POŠTRKOM**, naším Pánom učiteľom.

Počas svojho učiteľského pôsobenia v našej obci v r. 1953–1973 učil mnohých žiakov novým vedomostiam, ale bol aj vzorom čestného a obetavého života. Vážili sme si ho za jeho skromnosť, zásadovosť a rozvahadosť. S radosťou sme počúvali jeho hudobné vystúpenia, tešili sa na spoločné stretnutia, ktorých sa rád zúčastňoval a spolu s nami spomínal. Vedel sa povzniesť nad všetky školské šibalstvá, na nikoho sa nedokázal nahnevať.

Ako hudobník hral v rôznych kapelách či v našej dychovej hudbe Dubovanka, cimbalovej Galandanke, poslednej ľudovej Dubienke, odohral mnoho svadiieb, zábav, pohreb-
bov, rôznych osláv, ako bolo aj 550. výročie prvej písomnej zmienky o obci. V džezovej hudbe pôsobil najdlhšie, účinkovali asi 40 rokov a pôsobili v širšom než iba v bánovskom regióne.

Láska k hudbe a hre na husle ho sprevádzala aj vo vyššom veku, preto sme mali možnosť stretávať sa s ním na rôznych podujatiach aj u nás v obci. Takého si ho budeme pamätať a ďakovať.

Češť jeho pamiatke!

LŠ

OVOCINÁRSTVO V DUBODIELE

Od dávnych dôb sa gazdovia v Dubodiele popri poľnohospodárstve venovali aj pestovaniu ovocia. Ovocie, najmä pri neúrode obilí, dopĺňalo obživu obyvateľstva. Ovocné stromy sa sadili na medziach, vedľa ciest, najmä tam, kde neprekážali poľnohospodárstvu.

Z plánok sa domestikovalo niekoľko semenáčov. Z jabloní najmä kyslé a štepové. Hrušky mali väčšie zastúpenie. Z kôstkovín slivka bystrická, duranzia a slivka biela. Tieto odrody nevyžadovali zvláštnu starostlivosť.

Sortiment ovocných stromov sa začal rozširovať zakladaním ovocných škôlok v Bánovciach nad Bebravou a v Záblatí.

Po krutej zime v roku 1929 mnoho stromov úplne zamrzlo a mnohé ďalšie boli poškodené. Preto mali občania záujem o prednášky o ovocinárstve, ktoré prevádzkali odborní školitelia zo Štátnej ovocinárskej škôlky v Trenčíne a v Bánovciach nad Bebravou, aby získali nové vedomosti potrebné na zdokonalenie ovocinárstva. Preto pod vedením riaditeľa cirkevnej školy p. Domčeka a vdp. farára Gabriela Košťála založili 18. marca 1931 v obci odbočku Slovenského ovocinárskeho spolku. Spolok mal 20 členov. Ovocinárstvu začali občania venovať väčšiu pozornosť. Školitelia v krátkych kurzoch učili záujemcov základným podmienkam ovocinárstva, robili praktické kurzy štepenia mladých stromkov a preštepovanie starších stromov. O spolkovej činnosti nájdeme niekoľko správ v časopise Slovenské ovocinárstvo z r. 1933. Z týchto dôb sa zachoval v obci bohatý genofond, ktorý sa ďalej rozširoval.

Spolková činnosť sa prejavila vysádzaním stromčekov na verejných priestranstvách, humnách, ba aj na roliach boli vysádzané slivnice, štepnice, ktoré boli nádejou zlepšenia ekonomiky v gazdovstve. Na Galande bola vysadená vedľa cesty aleja čerešní. Čerešňový sad vo farskej záhrade, farské role na Chráske boli vysadené zväčša sortimentom hrušiek. Z jabloní boli obľúbené odrody Jonathan, z hrušiek

stolové odrody vinohradská, cisárka a ďalšie. Nezabudlo sa ani na staré odrody, ktorých sortiment sa tiež rozšíril. Z tohto obdobia väčšina stromov už neexistuje. Slivnice a štepnice zničilo scelovanie pôdy, v chotári zostalo len niekoľko solitérov.

V 70-tych rokoch vznikol v obci nový záhradkársko-ovocinársky spolok pod vedením Antona Mikulu. Na ľadom ležiacej pôde na Briežkoch bolo vymeraných záujemcom niekoľko parciel na záhrady. Spolok zakúpil veľký lis na ovocie, ktorý mohli využiť aj občania na lisovanie prebytku jablák. Spolok sa prezentoval v r. 2001 ovocinársko-včelárskou výstavou pod názvom Dary zeme v KD, ktorá mala väčší spoločensko-kultúrny význam v rámci Trenčianskeho okresu. Niekoľko členov spolku uvažovalo o zachovaní genofondu na Závrší. Bol vypracovaný projekt pre riešenie kultúrno-spoločensko-záhradkárskych záujmov pre občanov Dubodiela. Projekt bol situovaný do priestoru Chráska – Diely, s ktorým súhlasil aj Pozemkový úrad v Trenčíne. Pretože nový spolok nenašiel podporu u mladých záujemcov, jeho činnosť postupne upadala.

Významnou súčasťou pestovania ovocia boli ošeračky. V minulosti to boli po žatve druhé najdôležitejšie práce. Väčšina ovocia sa sušila. Ak sušiarne nestačili sušiť naukladané ovocie na leškách, sušilo sa aj v peciach. Slivky a hrušky sa priamo sypali na lesky. Jablká sa krájali (štiepali) na štiepky. Sušené slivky a hrušky s vyžrážaným ovocným cukrom boli veľkou pochúťkou, preto hrniec-kamennák s vareným ovocím bol stálou súčasťou zimných dní.

Ovocie bolo aj dobrým obchodným artiklom. Obyvatelia Vesteníc vykupovali od občanov ovocie na koreni, ktoré potom dodávali do podniku Karpatia v Prievidzi. So sušeným ovocím obchodovali občania na dolných dedinách. Výmenný obchod medzi hrnčiarom, ktorý sa rozložil pred potravinovým družstvom, a občanmi z dediny bol výhodný pre obe strany.

Spomienka na vôňu šíriacu sa z otvorených sušiarňí, vôňu sladkého „lizáku“ z duranzií alebo menej sladkého z bystrických sliviek pri varení lekváru, ale najmä vzájomná pomoc pri týchto prácach vytvárali nezabudnuteľnú symbiózu tých dní.

Dodatok (možno u starších pri spomienke vyvolá aj úsmev)

Čerešne vo farskej záhrade boli veľkým lákadlom. Od kostola, kde sme trávili školské prestávky, videli sme obťažkané stromy úrodou. Odvahou bolo premôcť strach, že ťa prichytia, ale bol to aj morálny priestupok.

Pri spovedi hovorí žiak dekanovi: „Ešte mám jeden hriech, ale ten sa vám bojím povedať.“

Dekan: „Ven s ním.“

Žiak: „Bol som vám na čerešniach.“

Dekan: „A koľko si ich požral?“ (otázka smerovala, či náhodou neoberal aj do košíka)

Žiak: „Toľko, koľko sa mi chcelo.“

František Judiny

AKO SA KEDYSI PIEKOL CHLIEB

Kysnutý a v peci pečený chlieb bol každodenným pokrmom našich predkov. Pečenie chleba v niektorých domácnostiach pretrvávalo u nás asi do 60-tych rokov 20. stor. V jednej domácnosti žilo kedysi 6 až 9 osôb, preto sa chlieb piekol jedenkrát za týždeň. Piekol sa v peci, ktorá bola postavená v rohu kuchyne vedľa dverí. Naraz sa pieklo zvyčajne až 9 chlebov na celý týždeň.

Večer pred pečením chleba si gazdiná nachystala do kuchyne koryto, jednu tretinu ražnej a dve tretiny pšeničnej múky, varené zemiaky, nákyšku, v bohatších rodinách aj srvátku. Nákyška bol zvyšok chlebového cesta, ktorý gazdiná odložila a uložená pod pohárom alebo hlineným hrncom vydržala do ďalšieho pečenia. Rozdrobená nákyška sa zaliala teplým mliekom, čo bol základ pre dobré kysnutie cesta. V deň, keď sa piekol chlieb, musela gazdiná vstať zavčasu a zamiesiť cesto na chlieb. Do pripravenej preosiatej múky v koryte pridala nastrúhané varené zemiaky, soľ, rascu, kvások – nákyšku, v bohatších gazdovstvách srvátku a cesto začala miesiť rukami. Dobré vymiesené cesto sa ťahalo a nelepilo na ruky. Vymiesené cesto pomúčila a prikryla čistou plachtou. Koryto s cestom bolo postavené k peci, aby dobre kyslo. Medzitým si gazdiná aj s pomocníčkou pripravili slamené ošátky,

ktoré zvnútra vyložili konopnou handričkou, pomúčili a nechali nahriať na peci. Gazda medzitým rozkuroval pec. Používali sa poľená suchého dreva. Keď ich priložil na oheň, v peci zažiaril jasný plameň, praskajúce poľená vyhadzovali iskry, ba aj uhlík vyletel. Pec mala mať belasú farbu. Uhlíky z dreva sa z pece vyťahovali pomocou dreveného ohrabla. Časť z nich sa vhodila do vedra s vodou, časť sa nechávala po bokoch otvoru pece, aby sa chlieb dobre piekol aj spredu. Dno pece sa vymietlo metlou, ometlom (dlhá palica na konci s otepkuou ražnej slamy alebo odrezaný krik borievky (jalovca) z Vrbovíc, ktorý, ako sa pamätám, nosil dedko už deň pred pečením), ktorá sa namáčala vo vode. Vykysnuté cesto rozdelila gazdiná na rovnaké diely. Každé cestíčko ešte raz starostlivo premiesila a vložila do pripravenej nahriatej ošátky, aby dokyslo. Zo zvyškov cesta urobila menší bochník – pocho-

peň, posypala ho nakrájanou slaninkou, rascou a soľou. Pred sádzaním chlebov do pece sa skúšalo, či je dobre vykúrená. Na palicu dali papier a keď v peci zožltol, mala správnu teplotu. Keď bola pec správne rozkúrená a vymetená, aby popol nezostal pripečený na chlieb, začali sa sádzať chleby. Cesto vyklopili z ošátky na drevenú plochu lopatu s dlhou rúčkou, pretreli mokrou handričkou, aby bolo hladké a chytilo peknú chlebovú farbu a zasunuli do pece. K sádzaniu bola potrebná určitá zručnosť. Pri poslednom chlebe, ktorý vkladala gazdiná do útrobov pece, sa prežehnala „V mene otca i syna i Ducha svätého“, aby sa chlieb dobre upiekol. Keď vložila posledný chlieb a pochopeň, zatvorila dvere pece, aj ostatné otvory – cúty, aby neunikalo teplo. Po hodine pečenia pochopeň vybrala, potrela ho vodou a cesnakom. To bolo na ochutnanie. Priemerne veľké, asi 3-kilogramové chleby sa piekli až dve

hodiny. Počas pečenia gazdiná kontrolovala, či sa chleby pečú rovnomerne. Keď sa niektorý oneskoroval, presadila ho na iné miesto. Vyťahovala ho z pece znova lopatou, každý bochník utrela mokrou handričkou od popola a ukladala na stôl a lavice, kde vychladol. Dobře upečený chlieb mal zlatožltú farbu a keď gazdiná poklepala háňkou prsta po spodnej kôrke, bolo počuť „dobrý hlas“ chleba. Po vychladnutí chlieb poukladala na rebrík – krosienka, umiestnený v komore pod hradou a prikryla ho konopnou plachtou. Priemerná rodina skonzumovala za deň jeden peceň chleba. Skôr ako ho gazda rozkrojil, urobil na spodnej strane znak kríža na znak úcty k Božiemu daru. Ak pri krájaní spadol krajec chleba na zem, krájajúci pokľakol, krajec zdvihol, očistil ho, pobozkal a až potom jedol. Čerstvo upečený chlieb sa zvykol jesť

CHLIEB NÁŠ KAŽDODENNÝ

*Chlieb krájať...
To je nie len tak.
Chlieb neprileť ako vták,
jak cudzí holub do dvora.
Na chlebič musíš poorať.
A hodný svojho chleba žiť.
Chlebič si treba zaslúžiť.
Pluh tlačiť ako ťažký vlak.
Chlieb krájať –
to je nie len tak.
Poznáš raz, čo to znamená.
Môj milý, chlieb je odmena.
Preto sa modlíš
a ja tiež:
– chlieb každodenný daj nám dnes.–*

Milan Rúfus

samotný, zapíjal sa mliekom.

Pece na pečenie chleba boli takmer v každom dome a výroba chleba bola dôležitou domácou činnosťou. Chlebu sa vždy v domácom prostredí prejavovala veľká úcta. Peceň chleba nesmel nikdy ležať na stole nakrojenou stranou ku dverám. O „chlieb náš každodenný daj nám dnes“ prosíme v modlitbe Otčenáš dennodenne. Nevedeli by sme si život bez neho predstaviť. Upiecť kvalitný a chutný chlieb zaúčali mamy dievky od mladosti. Po nástupe pekárni sa domáce pečenie chleba postupne vytrácalo, ale zostalo zaužívané pečenie svadobných koláčov v peci.

Dobrého chleba sa nikdy nemôžeme prejsť. Tak ako sa nedá zabudnúť na chuť a vôňu domáceho chleba, ktorý pekávala dlhé roky aj moja babka Anna Malecová (Krajčirových).

L. Šťastná

URBARIÁT INFORMUJE

Vírus, karanténa, rúško, Covid-19 – snád' najčastejšie používané slová za posledné 2 – 3 mesiace nielen na Slovensku, ale celosvetovo. Ázijský vírus a následné obmedzenia vyplývajúce z hrozby tejto nákazy sa dotkli každého z nás, keď športové a spoločenské aktivity sú takmer na bode nula. Zato zdravotníctvo zažíva previerky zdatnosti, aké tu neboli dlhé desaťročia.

Do kategórie spomenutých obmedzení spoločenských aktivít patrí aj naše spoločensko-pracovné stretnutie Urbariátu Dubodiel – valné zhromaždenie, ktoré býva už takmer dve desaťročia koncom apríla. Je to taký začiatok urbárskeho roka, kedy sa uzatvára hospodársky rok a je to zároveň čas pre načrtnutie plánu na ďalších 12 mesiacov. Toto vydanie – Listov – aspoň čiastočne využívam na informovanie občanov, a teda nielen členov urbariátu, o zámeroch a dianí v našom PS, keďže termín valného zhromaždenia pre rok 2020 je v tejto chvíli v nedohľadne.

Urbár bol, je a bude aj naďalej vždy o dreve. Teraz mám na mysli hlavne palivové drevo pre členov, o ktoré bol na začiatku každého valného zhromaždenia prvoradý záujem

zo strany našich členov. Aj pri absencii tohtoročnej aprílovej výročnej členskej schôdze je táto záležitosť zo strany nášho výboru zabezpečená. Výdaj paliva pre rok 2020 sme spustili 11. mája 2020. Zmena je tu v tom, že záujemcovia o palivo sa prihlasujú u člena lesnej stráže pána Antona Hostačného č. d. 35, osobne alebo telefonicky na jeho číslo 0907 321 853, o čom informoval náš výbor oznamom na vývesnej tabuli obce, na webovej stránke obce a v miestnom rozhlase.

Tohtoročné valné zhromaždenie má byť (dúfam, že bude čoskoro) aj o voľbe nového zloženia výboru pre ďalšie trojročné obdobie. Pripomínam tiež, že výbor pozemkového spoločenstva hľadá novú účtovníčku, najlepšie z radov našich členov. Bližšie informácie poskytneme na telefónnom čísle 0910 271 308. Záverom môjho príspevku upozorňujem na skutočnosť, že odporúčanie vlády v súvislosti s Covid-19 – „zostaňte doma“, si niektorí občania začínajú vysvetľovať tak, že odpad nemusí skončiť na zbernom dvore obecného úradu, ale napr. na Kopánke v lesnom poraste – „Veď sú všetci doma a nikto ma nevidí!“.

Upozorňujem, že odbor životného prostredia sa po voľbách chce zviditeľniť novým sadzovníkom pokút, a preto ho zbytočne neprovokujme. Dúfam, že po skončení karanténnych opatrení a obmedzení sa stretneme na Vinohrádku na ďalšom ročníku a nebude nás tam vítať stará práčka s kobercom, ale čisté prostredie a krásne výhľady na našu prírodu.

Už teraz sa teším na naše spoločné stretnutie.

Dušan Petrik, predseda PS

ČO AKO SA ČLOVEK DOBRE MÁ, LEPŠIE SI ŽIADA...

TÚŽBA

„Hej, ty mangový plod, počuj, máš nejaké priania?“
„Sladkou trstinou cukrovou vždycky byť, bez prestania!“
„Hej, cukrová trstina, čuj, čo ty by si si priať?“
„kiedž by som sa sladkým mangom tiež raz stala!“

ZÁVIST'

„Lávý breh len stále vzdychá, až mu v očiach slzy hrajú:
„Tam na pravom brehu, pane, tam sa dobre majú!“
Pravému však brehu od závisťi tiež zrak planie:
„Lávý breh je na tom dobre, ten má šťastie, pane!“

KEĎ ŠKOLY STÍCHNU...

12. marca 2020 vydala ministerka školstva, vedy, výskumu a športu SR usmernenie, v ktorom sa vyučovanie prerušilo od 16. do 29. marca. Zatvorili sme triedy a školy „stíchlí“. Najskôr na obdobie 2 týždňov. Od 30. marca už nový minister prerušil vyučovanie do odvolania.

Dnes sú to viac ako dva mesiace, čo sa z dôvodu pandémie COVID 19 zatvorili školské brány.

Pre školy to bol impulz, ako zabezpečiť dištančné vzdelávanie pre svojich študentov. Každá zo vzdelávacích inštitúcií riešila množstvo otázok. Musela prispôbiť vzdelávanie technickým možnostiam a podmienkam nielen svojim, ale aj možnostiam svojich žiakov. V našej škole sme na zadávanie úloh začali využívať edupage stránku, na ktorú dostali rodičia základnej aj materskej školy prihlasovacie údaje už na začiatku školského roka v septembri. To, že využívame edupage – školskú stránku, sa ukázalo byť veľmi rozumné riešenie. Vďaka tomu nás situácia zatvorenia škôl nezastihla nepripravených.

Cieľom bolo, aby deti využili čas na čítanie, opakovanie učiva, riešenie zadaní v pracovných zošitoch. Okrem iného sme riešili otázku kvantity učiva. Nechceli sme žiakov ani rodičov odradiť či znechutiť množstvom úloh. Zvážil „zdravý“ rozum, pri ktorom sme sa riadili pravidlom: „menej je niekedy viac“. Hľadali sme optimálne riešenie, aby sme rodičov príliš nezaťažovali, pretože si uvedomujeme, že vzhľadom na vek našich žiakov (1. stupeň) sa s deťmi pravidelne učia. Nezabudli sme ani na škôlkarov. Pani učiteľky Tereška a Majka posielajú rodičom námety na aktivity pre škôlkarov. Cítíme, že rodičia na naše podnety pozitívne reagujú a nepodceňujú význam učenia sa. Zároveň si uvedomujeme, že rovnako dôležité ako učenie je, aby sa deti dokázali vyrovnáť so zmenami, ktoré nám všetkým pandémie priniesla a mali pocit bezpečia. Za ochotu, spoluprácu a záujem sa rodičom chceme aj touto cestou úprimne poďakovať.

Súčasnou situáciou bol poznačený aj zápis do 1. ročníka základnej školy, ktorý prebieha každoročne v apríli. Nielenže školy museli zmeniť dátum, ale iný bol aj spôsob zápisu. Z pôvodného termínu 6. 4. sa presunul na 15. apríla a prvýkrát prebiehal bez účasti detí a rodičov. Predškoláci neprišli v sprievode svojich rodičov, prihlášku podávali zákonní zástupcovia elektronicky. Rozhodnutia o prijatí do 1. triedy nebolo ťažké vydať, lebo predškolákov veľmi dobre osobne poznám.

Zmenou prechádza aj spôsob hodnotenia žiakov, ktorý bude v tomto školskom roku iný ako doteraz. Informovali

sme na www.zssmsdubodiel.edupage.org o slovnom hodnotení a o rozhodnutí pedagogickej rady na vysvedčení uvádzať hodnotenie absolvoval(a) z výchov: hudobná, výtvarná, telesná a športová a pracovné vyučovanie. Všetky tieto opatrenia prijímame v súlade s nariadeniami ministerstva školstva. Za úspech v našej ZŠ považujem, že sme vyriešili na začiatku mája posledné technické prekážky a spustili online vysielanie cez aplikáciu Microsoft Teams. Bola to pre nás výzva a s p. učiteľkou Mgr. M. Rovňanovou sme ju spoločne zvládli.

Najčastejšia otázka, na ktorú chcú dnes poznať odpoveď pedagógovia, rodičia i žiaci, znie: „Kedy pôjdeme do školy?“ Optimisti veria, že to bude ešte v júni. Druhá skupina očakáva návrat do škôl až v septembri. Nech je to tak či onak, tešíme sa na „zabehnutý režim“, na ktorý sme boli pred pandemiou zvyknutí. Tešia sa rodičia, učitelia a dokonca aj žiaci. Lebo ani najdokonalejšia technika na svete nenahradí sociálne kontakty, priateľstvá a zážitky, ktoré v škole získavame. O vedomostiach ani nehovorím. A počítam sa na vás ani neusmeje, ani vás nepochváli. Som už dávno dospelá, ale aj mňa zahrialo pri srdci, keď som na tlačových besedách počúvala, že my Slováci sme zodpovední v dodržiavaní opatrení v boji s koronavírusom. Vieme ušiť rúška aj pre iných, pomáhať si, byť ohľaduplní a oceniť prácu lekárov, zdravotníkov, predavčiek a v neposlednom rade aj učiteľov. Pretože teraz sa stali učiteľmi mnohí.

Všetko zlé je na niečo dobré. Verím, že rovnako ako ja považujete čas strávený so svojou rodinou za vzácny dar. Možno ste sa stihli venovať tomu, čo vám robí radosť (vychádzky do prírody, čas na dobrú knihu, film). Urobili ste niečo, čo ste dlho odkladali? Máte šancu!

Na záver si dovoľm vysloviť pranie: „*Prajem nám, aby sa školy opäť naplnili žiakmi a učiteľmi, ale aj prevádzkovými zamestnancami: kuchárkami, vedúcimi ŠJ, personalistkami, školníkmi, upratovačkami. Aby sme znovu mohli chodiť do školy. Tešiť sa z úspechov, prekonávať prekážky a nikdy sa nevzdávať...*“

Mgr. Andrea Malecová, riaditeľka školy

DETSKÝ KARNEVAL

Dňa 26. januára 2020 sa v priestoroch Kultúrneho domu Dubodiel ozývala hudba a šťastný smiech detí. Konečne nastal ten očakávaný deň, ktorý sa niesol v duchu karnevalovej zábavy. Detičky sa premenili na rôzne rozprávkové postavičky ako napríklad rytierov, princeznú, víly a iné rozprávkové bytosti.

Na „tanečnom parkete“ sa deti zabávali, tancovali a mali radosť z masiek, ktoré im zhotovili rodičia. Najskôr sa masky postupne predstavili, predviedli sa prechádzkou po sále. Každá maska sa snažila zaujať porotu svojou farebnosťou a originalnosťou. Avšak porota nemala ľahkú úlohu vybrať spomedzi toľkých krásnych masiek len desať najkreatívnejších. Pre tieto masky, ktoré sa umiestnili na prvých desiatich miestach, ale samozrejme aj pre všetky ostatné masky boli pripravené odmeny. Na záver boli pre deti pripravené rôzne súťaže.

Deti, ktoré sa nemohli zúčastniť detského karnevalu v kultúrnom dome, či už z dôvodu choroby, alebo inej príčiny, nemuseli byť smutné. Dňa 13. 2. 2020 sme sa rozhodli zorganizovať karneval aj v materskej škole, na ktorý sa deti veľmi tešili. Škôlkari v maskách tancovali, zabávali sa, súťažili. Bola pre nich pripravená aj karnevalová hostina a odmeny. Celé dopoludnie sa konalo vo výbornej nálade. Deti boli spokojné, tešili sa.

Poďakovanie patrí p. starostovi Mgr. A. Prechádzkovi, T. Maršálkovi za organizáciu, p. Mgr. M. Filkovej, p. učiteľkám ZŠ a MŠ, p. L. Linhartovi. Ďakujeme rodičom, ktorí využili svoju tvorivosť a vynaliezavosť pri tvorbe masiek, deťom, ktoré boli našimi účinkujúcimi, ale taktiež hosťom a všetkým, ktorí sa zúčastnili na príprave oboch karnevalov.

Oba karnevaly sa vydarili, atmosféra či už na jednom, alebo na druhom bola vynikajúca. Už sa tešíme na ďalší rok.

Bc. Terézia Prechádzková

NEPOZVANÝ HOST

Prázdné ulice, ľudia bez tváří a úsmevov a v podvedomí obavy z nejasnej budúcnosti. Také boli uplynulé dni a mnohé im podobné nás pravdepodobne ešte čakajú. Na začiatku roka nikto ani netušil, čo nás čaká. Všetci sme plánovali, tešili sa na nové zážitky, udalosti, dovolenky. Zaujímali nás predvolebné sľuby, sledovali sme politické kampane a iba okrajom sme registrovali, že tam niekde v Číne sa vyskytol nejaký vírus. Mysleli sme si, že je to ďaleko a nám sa nemôže nič stať.

Prešli voľby, poznáme víťazné strany, vieme, kto nám bude vládnuť. Akurát, znova ten nešťastný vírus, o ktorom sme si mysleli, že je tam... a zrazu zavítal aj do Európy ako nepozvaný hosť, tichý a zákerný.

Situácia, ktorú zažívame, je pre nás všetkých nová a nenájde sa nikto, koho by sa netýkala. Všetci sa s ňou vyrovnávame po svojom. Zo dňa na deň je všetko inak a nie je to ľahké. Skúsme to však spolu vydržať. Správajme sa zodpovedne, chráňme seba a svoje rodiny.

Svet sa spomalil, no nezastavil. Život musí ísť ďalej a my nesmieme strácať nádej, že znova prídu šťastné a zdravé dni.

V nasledujúcej malej ankete vám priblížime názor našich občanov, aký vplyv mala na ich život pandémie koronavírusu, ako sa s ňou popasovali, ako zvládali prijaté opatrenia.

Personál predajne potravín

Ako celé Slovensko, tak aj našu obec neobišli od marca tohto roku 2020 nariadenia krízového štábu SR v súvislosti s pandémiou Covid-19.

V miestnych potravinách na námestí sme tiež museli zaviesť príslušné opatrenia na ochranu zákazníkov, ale aj personálu potravín.

Vstup do Potravín je povolený len s ochranným rúškom, prípadne adekvátnym zakrytím úst a nosa. Pri vstupe sú k dispozícii ochranné rukavice počas nákupu. Počet nakupujúcich

bol upravovaný podľa aktuálnych nariadení, a to počtom nákupných košíkov. Najskôr 3 košíky (25 m² na jedného), neskôr 5 košíkov (15 m² na jedného).

Dezinfikovali sme niekoľkokrát denne obslužné pulty a kľučky na dverách.

Sme veľmi spokojní a prekvapení, s akým pochopením a pozitívnym prístupom dodržiavali zákazníci hygienické predpisy a predpísaný odstup 2 m.

Týmto sa vám všetkým chceme poďakovať za zodpovedný a ohľaduplný prístup k nám všetkým navzájom.

Erika H.

... na jednej strane obavy o rodinu, na strane druhej možno nie je na škodu, že svet sa trocha „zastavil“ a ľudia sa zamýšľali nad úplne inými vecami ako bežne. Ja konkrétne som sa rada vrátila na materskú, aj keď s home office na krku... varenie, škôlka, škola..., takže žiadny čas na veci podobné, ako prezentovali komerčné televízie #som doma..., ale celú situáciu hodnotím skôr pozitívne, čo sa týka času stráveného s rodinou. Všetkým, ktorých táto situácia zasiahla negatívne, držím palce, aby sa čo najskôr vrátili do normálu.

Stanka Š.

Keďže nám koronakríza zatvorila školu, učíme sa z domu. Pani učiteľku a spolužiakov vidíme cez obrazovku počítača. Namiesto hudobnej a telesnej výchovy si doma spievame a šantíme po dvore. Aj keď je doma fajn, už sa nevieme dočkať, kedy sa otvorí škola a všetko bude ako predtým...

Jozef Š.

Pracujem vo výrobnjej firme. Na opatrenia sme museli reagovať veľmi rýchlo. Takmer celá firma, najmä administratíva dostala nariadenie pracovať z domu, aby sa zabezpečila 100% bezpečnosť výroby. Práca z domu nie je zlá, ušetrim čas na dochádzanie a častejšie sa mi podarí spoločne sa naobedovať s rodinou. Do práce chodím iba v nevyhnutných prípadoch. Na vrátnici sa meria teplota. V kancelárii sedím sám, čo je pre mňa trochu nezvyklé. V osobnom živote ma mrzelo, že sme dlho nemohli navštíviť moju mamu, hoci býva vo vedľajšej dedine. Často som jej volal, či je v poriadku a či sa cíti dobre. Našťastie sú starší ľudia zodpovední a zbytočne neriskujú.

Mária Š.

Nikto z nás si pred rokom nedokázal predstaviť, čo zažijeme túto jar. Vírus nás zatvoril doma, aj to len tých šťastnejších. Naša rodina mala toto šťastie a po rokoch sme trávili celé dni a týždne spolu, ako kedysi. Nemôžem povedať, že by tam nebol strach z toho, čo príde a bude, ale ako to býva, aj na ten sa časom zvykne. Našťastie sa nás táto kríza nedotkla v žiadnom smere a v zdraví sa pomaly vraciame do bežného života. V médiách nájdete veľa vecí, s ktorými sú

ľudia nespokojní. Zabúdajú na to, že najdôležitejšie je zdravie. Každý si môže položiť otázku sám. Čomu alebo komu vďačíme za tento ľahký priebeh?

Mária K.

Dúfam, že pandémia vírusu môj život do budúcnosti nijako radikálne nezmení.

Tie dva mesiace, ktoré som nepracovala, som využila na upratovanie domácnosti, pivnice, umytie okien – dokonca aj na garáži, triedenie starého šatstva.

Podľa plných smetných nádob v centre obce som zistila, že takýto postup zvolili aj iní občania.

Okrem toho som dennodenne varila, priebežne kontrolovala svoju mladšiu dcéru, či a ako pracuje v škole, takže som si zopakovala šiestacké učivo.

Spolu s dcérami sme hrali spoločenské hry a chodili takmer každý deň na prechádzky do prírody. Ocenila som, že bývam na dedine, tak blízko pri lese a mám aj záhradu. Musím povedať, že príroda v okolí Dubodiel je skutočne krásna.

Zatvorené nákupné centrá mi vôbec nechýbali, chýbal mi ale spoločenský kontakt a možnosť stretnúť sa a porozprávať sa osobne s blízkymi a s priateľmi. Žiadny telefón, internet ani Skype totiž nemôže nahradiť osobné stretnutie.

Tiež som zistila, že sa netreba nikam ponáhľať, práca a všetky „neodkladné záležitosti“ počkali.

Teraz sa pomaly vraciam späť do života pred koronou a dúfam, že tak ako sa nesplnili hrozivé predpovede analytikov, čo sa týka pandémie, tak sa nesplnia ani ich predpovede, ktoré sa týkajú ekonomického vývoja a nebude to až také zlé.

Jitka Š.

Ako ženy na rodičovskej dovolenke sa ma obmedzenia v súvislosti s koronavírusom až tak nedotkli. S dcérkou som bola doma aj predtým. Akurát nás mrzelo, že sa zatvorili detské ihriská a centrá pre deti, takže sme sa nemohli stretávať s inými deťmi. Ale zase mám pocit, že sme sa viac zomkli ako rodina tým, že manžel aj rodičia boli dlhšie doma a trávili sme spolu viac času.

Barbora J.

Pandémia koronavírusu bola pre mňa nečakaná ako aj pre iných obyvateľov Slovenska. Moja rodina mala v začiatkoch neľahkú skúsenosť, ako vysvetliť nášmu dedkovi momentálnu situáciu, aby to pochopil a nepovažoval za vtipné, ako býva u neho zvykom. V rodine sme situáciu zvládli komunikáciou a vzájomnou podporou.

V škole ma to ovplyvnilo smutne, pretože momentálne končím bakalárske štúdium, kedy ma čaká obhajoba mojej práce. Zo začiatku pandémie som mala problém získať vhodnú literatúru, keďže naša univerzitná knižnica bola zatvorená. Napokon som písanie práce zvládla na základe e-knín a vzájomnej pomoci s mojimi spolužiakmi.

Mojou osobnou skúsenosťou bolo, že som predpokladala, že ešte niekoľko mesiacov zažijem nezabudnuteľné zážitky a rozhovory s mojimi spolužiakmi. Taktiež som očakávala, že moja rodina sa zúčastní promócií, na ktoré som sa tak tešila. Situácia to úplne zmenila, ale našla som pozitívum, že keď sa pandémia ustáli, ja s mojou rodinou a spolužiakmi si vytvoríme spoločnú fotografiu na pamiatku. Najviac zo všetkého budem vďačná, keď sa všetci stretneme a porozprávame sa. To bude pre mňa jeden z najkrajších zážitkov v mojom živote.

Zlatica K.

Keď sme prišli 20. februára s manželom a dcérkou Yoanou na Slovensko navštíviť rodičov a blízkych, ani vo sne nám nenapadlo, že pobyt sa nám neplánovane predĺži o niekoľko mesiacov, ba dokonca, že náš návrat do Bul-

harska bude v nedohľadne. V tom čase sme o koronavírus se počuli len zo správ z ďalekého východu. Manžel musel odcestovať domov skôr, kvôli práci, ja s dcérkou sme ešte zostali. Uživali sme si spoločné chvíle s rodičmi, súrodencami, priateľmi až dovtedy, kým sa vírus nedostal do susedných krajín.

Začali sme uvažovať, čo urobíme, no kým sme sa rozhodli, objavili sa prvé prípady aj na Slovensku. To som sa už začala naozaj báť a chcela som odcestovať domov. Šírenie vírusu bolo také rýchle, že podmienky a opatrenia sa menili zo dňa na deň. Môj plánovaný let najskôr presunuli o niekoľko dní skôr a keď sme sa už balili, lety zrušili úplne a zatvorili hranice. Uviazli sme tu a horúčkovo rozmýšľali, čo ďalej. Dennodenne som obvolávala veľvyslanectvá, rôzne organizácie na Slovensku aj v Bulharsku, nikto však nevedel, ako pomôcť. V tomto ohľade musím pochváliť Slovensko, ktoré intenzívne repatriovalo svojich občanov zo zahraničia. Bulharská republika v tomto nepodnikla nič.

Z vytrvalých telefonátov som sa dozvedela, že tu „uviazli“ aj zamestnanci veľvyslanectva v Bulharsku, s ktorými som sa spojila a vymysleli sme plán, ako sa dostať domov. Bola to úplne posledná šanca, ktorú sme stihli uskutočniť. Odlet z Viedne.

Bolo to veľmi náročné s niekoľkomesačným dieťaťom, kočíkom, batožinou, ale pomohla mi pani konzulka, aj fyzicky, aj psychicky, za čo jej veľmi ďakujem. Na viedenskom letisku neboli ešte žiadne kontroly a opatrenia... veľmi som sa bála. Takisto let bol riskantný, pretože lietadlo bolo plne obsadené ľuďmi rôznych národností, ktorí pravdepodobne tiež „utekali“ domov. No túžba za manželom a po tom, aby rodina bolo pohromade, bola silnejšia.

Po príchode do Bulharska zostal manžel s nami v dvojtýždňovej karanténe, takže sme si spolu s dcérkou vynahrádili dlhé odlúčenie. Našťastie sme to všetko prežili v zdraví takisto, ako aj moji najbližší na Slovensku.

JP

ODPAD NÁŠ KAŽDODENNÝ...

Na túto tému sa už toho napísalo a pohovorilo veľmi veľa. I naša obec a jej občania sú neoddeliteľnou súčasťou jednej veľkej mašinerie produkujúcej a likvidujúcej odpady.

V roku 2016 boli obciam pridelené kontajnery na separovaný zber (plasty, kovy, sklo, papier). Cieľom tohto projektu bolo zvýšiť separáciu produkovaného odpadu, odbúrať čierne skládky a v neposlednom rade viesť ľudí k ochrane životného prostredia. Áno, to je to prostredie, ktoré nás obklopuje, v ktorom žijeme my, naše deti, vnúčatá...

Spomínané kontajnery sme rozmiestnili na osem stanovišť v rôznych častiach obce.

Neodškriepiteľnou pravdou je, že za posledné roky sa povedomie ľudí v oblasti triedenia odpadu zlepšilo. No jedným dychom treba dodať, že nie u všetkých. Toto nie je len môj názor, ale i názor kolegov starostov z iných obcí. Držiac sa hesla: „Hlavne, že mám upratané doma...“, sa rozmohol i v našej obci nešvár, že nepotrebného odpadu sa musím zbaviť hneď a za každú cenu. I za cenu, že dám do kontajnera to, čo tam nepatrí, dám tam plné vrecia (hlavne plastov, aj keď tieto sa po obci zberajú), alebo svoj odpad položím pri kontajneri, veď to niekto uprace, veď som občan, ktorý platí dane...

Ale takto to vo vyspelej spoločnosti nefunguje. Aj obec má limitované kapacity, či už finančné, alebo personálne. Jednoducho povedané, to, čo sa vyvezie z farebných kontajnerov, je pre obec a občanov zadarmo, lebo vývoz robí zberová spoločnosť, ktorej to vyplýva zo zákona a to, čo pozberáme pri kontajneroch a dovezieme do dvora obecného úradu, likvidujeme na vlastné náklady my. No a na druhej

strane, každý z nás musí uznať, že plné vrecia odpadu a roztrepané krabice pri kontajneroch, našej obci na krásu nepridajú, práve naopak...

Dôležitý je aj spôsob, ako separovať. Plastové fľaše, plechovice a kartónové krabice musia byť pred vyhodením stlačené, čím sa výrazne zmenší ich objem. Pre zaujímavosť, do nádoby s objemom 1100 litrov (také máme) sa zmestí cca 730 stlačených 1,5 l PET fliaš. Ak by sme ich vyhodili nestlačené, zmestilo by sa ich tam len 200, čo je takmer štvornásobne menej. Nestlačený odpad zbytočne zaberá veľa miesta a v konečnom dôsledku zberová spoločnosť odváža vzduch.

Prosím, budme dôslední a zodpovední. Naša obec je vizitkou nás všetkých.

To, že obci záleží na tom, aby prostredie, v ktorom žijeme, vyzeralo pekne a nebolo zahádzané odpadom, potvrdzuje aj bilancia posledného májového zberu odpadu: vyvezených **osem** kontajnerov s veľkoobjemovým odpadom, **tri** kontajnery plastov, **dva** kontajnery s drobným stavebným odpadom, **jeden** kontajner kovov a **množstvo** elektroodpadu.

Samotný odvoz a likvidácia odpadu budú stáť nemalé finančné prostriedky, ale ten pocit, že neskončil v jarkoch a húštiniach nášho chotára, za to stojí.

Čo hovoríte?

starosta obce

POĎAKOVANIE

Za všetkých rodičov a detských pacientov si touto cestou dovoľujeme vysloviť poďakovanie nášmu pánovi doktorovi MUDr. Petrovi Harinkovi za viac ako 40-ročnú obetavú prácu detského lekára v našom obvode.

Ďakujeme za jeho profesionálny prístup, ľudskosť, trpezlivosť, ochotu a úžasný prístup k detským pacientom, za úsmev, povzbudenie a vždy pozitívnu energiu, ktorú vlieval do srdiec ustráchaných rodičov malých pacientov.

„Pán doktor, prajeme vám do ďalších rokov života veľa, veľa zdravia, spokojnosti a pohody v kruhu svojej rodiny.

Je nám ct'ou, že sme vás mohli v živote stretnúť a ďakujeme vám, že napriek všetkému ste za tie roky zostali ČLOVEKOM.

Občania Dubodiel

Chcem sa pripojiť k vďačným pacientom pána doktora Harinka, pretože pán doktor liečil nielen mňa ako dieťa, ale aj mojich päť detí a teraz aj moje vnúčatá.

A to, že tu s nami prežil 43 rokov a pamätá si skoro všetky mená detí troch generácií, o niečom svedčí... o tom, že mal svoju prácu nesmierne rád a zaujímal sa nielen o telesné a duševné zdravie ľudí, ale aj o ľudí samých.

Zanechal tu kus svojho života a kus dobre vykonanej, svedomitej a obetavej práce.

ĎAKUJEM.

Jitka Petriková

DOBRY PÁN DOKTOR

„Mama, ja tam nechcem ísť.“ „Len pekne poď k pánovi doktorovi, lebo máš teplotu aj kašeľ. Neboj sa, je to dobrý pán doktor, veď aj ja som k nemu chodila a pozri sa, som zdravá.“ Takýmito slovami ma mama upokojovala, keď som bola malá. Preto aj moje prvé kroky z pôrodnice zamierili do zdravotného strediska v Trenčianskom Jastrabí prihlásiť svojho synčeka k tomuto dobrému pánovi doktorovi.

Zvláštny pocit, prísť k nemu ako dospelá s vlastným die-

ťaťom. Zrejme bolo na mne vidno tú rozpačitosť, ale s ňou sa asi stretol u každej matky, ktorá ako malá taktiež k nemu chodievala. Privítal ma slovami: „Aj ty si už tu?“ Jeho vlúdne slová upokojili moje obavy zo všetkého nového, čo malo prísť.

Som vďačná za to, že bol mojím detským lekárom. Strach z bieleho plášťa nemám ani ja, ani moji traja súrodenci, ktorých taktiež liečil. Injekcie menej boleli, vyšetrenia prebiehali zábavne, no profesionálne a mala som rada aj tie sladké sirupy, ktoré predpisoval. V mojich detských očiach vôbec nepôsobil hrozivo ako iní lekári. Vždy bol milý, usmievavý, jeho hlas na mňa pôsobil pokojne a rozvážne.

Som vďačná za to, že bol pediaterom aj môjmu synovi. Momentálne má síce len sedem mesiacov, avšak všetky problémy, ktoré som so synčekom mala, pán doktor vyriešil. Poradil, ako môžem horúčky, kašeľ, hnačky zvládnuť aj doma, ale keby si náhodou neviem dať rady, bez obáv môžem prísť do ordinácie. Myslím, že za všetkých rodičov, ktorých deti prešli rukami pána doktora Harinka, môžem povedať len jedno veľké Ďakujem!

Dominika Petriková

Touto cestou chcem veľmi pekne poďakovať všetkým ženám z našej obce, že v situácii, keď vypukla pandémia koronavírusu a nedali sa zakúpiť ochranné pomôcky, promptne zareagovali na výzvu obce a bez nároku na odmenu ochotne ušili rúška pre svojich blízkych, susedov a ostatných občanov obce.

Srdečne ďakujem Márii Šťastnej, Janke Žáčikovej, Márii Hromníkovej, Alene Mrocekovej, Nikol Fraňovej, Zuzane Čistej, Ivane Doktorovej, Márii Tomáškovej, Amálii Kyselícovej, Kataríne Chorvátovej, Kataríne Ďurmekovej, Martine Mrázikovej Eve Malecovej, Márii Hostáčnej, Ľudmile Šťastnej, Miriam Kadákovovej a Márii Scheerovej.

Anton Prechádzka, starosta

MATKA

Na prvý pohľad bola taká, ako iné. A predsa ju od iných delili svety. Svoje dieťky milovala, ako najdrahší poklad. Od útlej mladosti im vštepovala dvojakú lásku: lásku k Bohu a k blížnemu. Vychovávala ich slovom, príkladom a i modlitbou. Keď povyrástli a prichádzali k nej, bol v rodine sviatok a v jej srdci nevysloviteľná radosť. Keď odišli od nej, takto im neraz písala: „Dieťky moje zlaté! Zavšom som v duchu pri vás. Keby som mohla, zaletela by som k vám, ako vtáča na krídlach, aby som sa s vami potešila. Keďže však nevládzem, modlím sa za vás, aby vám Pán Boh pomáhal a vás požehnával.“

Šťastná matka, ktorá si vychovala dobré dieťky. Šťastné dieťky, ktoré majú dobrú matku.

FUTBAL

SUMÁR JARNEJ ČASTI SEZÓNY 2019/2020 TJ DRUŽSTEVNÍK DUBODIEL

Po jesennej časti sezóny a vydarenom mini futbalovom turnaji sa naši hráči zapojili do zimnej prípravy, počítajúc s tým, že jarň časť sezóny bude náročná, a preto zatínali zuby pri fyzicky náročných tréningoch zimnej prípravy, aby nabrali čo najviac kondičky a mohli zabojsť o čo najlepšie výsledky nášho klubu. Avšak pred začiatkom sezóny zasiahla naše životy iná, o čosi náročnejšia „súťaž“ – pandémia koronavírusu. A zasiahla aj do životov športových fanúšikov a hráčov. Prvou ranou bolo, keď každý správny nadšený fanúšik futbalu pustil cez víkend televízor, a miesto priamych prenosov prvoligových mužstiev z rôznych futbalových krajín nám v televízore pobežovali len poslanci s rúškami na tvárach. Športové kanály púšťali len záznamy zo zápasov, ktorých výsledky sme už dávno vedeli alebo zápasy, ktoré si pamätali len naši otcovia, resp. starí otcovia. Prišla aj druhá, podstatne horšia rana, keď nám zrušili regionálne súťaže. Viem, že so mnou nebudú súhlasiť najmä manželky a priateľky hráčov a fanúšikov, ale po zrušení súťaže ostali nedeľné popoludnia prázdne.

Keď už nám teda súťaž zrušili, poďme si aspoň zrekapitulovať jesennú časť sezóny, ktorá sa stihla odohrať.

MUŽI, hrajúci v 7. lige Double Star Bet SEVER, obsadili po 14 zápasoch konečné 5. miesto, s počtom bodov 19 a s bilanciou 5 výhier, 4 remízy a 5 prehí. Najlepšími strelcami nášho mužstva boli Andrej Repa a Tomáš Žáčik (obaja 8 gólov), Peter Hostačný (7 gólov) a Peter Kúdela (6 gólov). V rámci tímu sa dokázali viackrát presadiť už len dvaja hráči. Stanislav Petrik a Juraj Scheer dokázali skórovať dvakrát a šiestim hráčom sa podarilo skórovať raz: Juraj Červený, Michal Knoll, Jozef Petrik, Matúš Petrik, Jakub Scheer a Martin Trnčák. Plnú minúť, čiže 1260 minút, sa podarilo odohrať len 9 hráčom celej súťaže. Môžem s radosťou napísať, že sa medzi nimi nachádzajú aj naši hráči. Konkrétne ide o týchto „železných mužov“: Peter Kúdela a Martin Trnčák.

Je mi veľkou ctou spomenúť, že hráč nášho klubu, Tomáš Žáčik, sa dostal medzi najlepšiu jedenástku sezóny 7. ligy SEVER. Toto o ňom napísali v Trenčianskych novinách:

JEDENÁSTKA SEZÓNY VII. LIGY SEVER

Tomáš Žáčik (TJ Družstevník Dubodiel):

Vynikajúco fyzicky disponovaný a enormne rýchly útočník s tvrdou strelou. Ťažko ho odstaví od lopty. Veľká lopt vybojuje svojim agresívnym napádaním. Je to mašina na góly, čo dokazuje už od žiackych čias. Keď aj nemá svojej, dokáže príležitosti pripraviť pre spoluhráčov. Je obrovským prínosom pre Dubodiel. Bez neho by bola ofenzíva tímu polovičná.

ZDROJ: Trenčianske noviny

MY
TRENČIANSKE
NOVINY

DORAST, reprezentujúci náš klub v 6. lige, odohral 10 zápasov, v ktorých získal 10 bodov za 3 výhry, 1 remízu a 6 prehí. Tento bodový zisk im stačil na konečnú 5. pozíciu. Medzi najlepších strelcov mužstva patrili Samuel Kendrala (9 gólov), Martin Matúš a Boris Koreň (obaja 5 gólov). Aj medzi dorastencami sa našli hráči, ktorí odohrali každý jeden zápas celých 90 minút. Z nášho mužstva to boli Dávid Malec a Marián Valach.

ŽIACI, naše nádeje do budúcnosti, hájili farby nášho klubu v 4. lige starších žiakov. S bilanciou 7 výhier, 2 remízy a 2 prehry, získali 23 bodov, ktoré ich vytiahli na krásne 3. miesto. Najlepším strelcom nášho mužstva sa stal Stanislav Rédeky s 21 gólmi. Naši žiaci sa môžu pochváliť najlepším

útokom, keď v 11 zápasoch rozvlnili sieť súperov 51-krát.

Keď už teda sezónu máme ukončenú, je namieste, aby som v mene nášho futbalového klubu poďakoval všetkým hráčom, ktorí počas jesennej časti vydali zo seba maximum, aby hájili farby nášho klubu. Veľká vďaka patrí všetkým trénerom, ktorí každú nedeľu prežívajú zápasy na lavičkách, veriac, že ich zverenci zabojsujú o každú jednu loptu a dodržia pokyny, ktoré im pred zápasom vstúpovali.

Ďalej by som chcel poďakovať všetkým hospodárom, funkcionárom, ktorí sa starajú o bezproblémový chod nášho klubu, všetkým sponzorom, obecnému úradu a všetkým, ktorí svojimi 2 % prispeli k fungovaniu klubu.

Poďakovať treba aj fanúšikom, ktorí poháňajú naše mužstvá každý zápas dopredu a fandia od začiatku zápasu až do konca.

Toľko teda k sumáru tejto sezóny. Dúfam, že sa čo najskôr otvoria brány areálov futbalových ihrísk, aby hráči opäť mohli v jesennej časti novej sezóny 2020/2021 zabojsovať o čo najväčšie množstvo bodov, a aby si naši fanúšikovia opäť mohli zakričať „Dubodiel, do toho“.

Športu zdar, futbalu zvlášť.

Mgr. Vladimír Petrik

Víťazné mužstvo v minifutbale

Viete, čo je GRAPPLING?

Grappling

je spôsob zápasu, v ktorom má zápasník za cieľ dostať svojho súpera do situácie, kedy ho svojím tlakom núti súboj vzdať. Využíva na to techniky označené anglickým výrazom submission. Grappling je v podstate športová verzia MMA.

V grapplingu zápasníci začínajú v postoji a pomocou zápasníckych chvatov sa snažia dostať súpera na zem a donútiť ho súboj vzdať. Súboje sa teda odohrávajú väčšinou na zemi, ale existujú aj spôsoby ako súpera donútiť sa vzdať aj z boja v postoji.

Viete, že tomuto športu sa venuje náš občan TOMÁŠ ŽÁČIK? A nielen venuje, ale v tomto športe aj dominuje.

Úspechy Tomáša Žáčika:

2018 – NO GI CUP – víťaz kategórie začiatočník do 99 kg
 2019 – NO GI CUP – víťaz kategórie pokročilý do 99 kg
 2019 – NE-WAZA MARTIN – víťaz kategórie Majstrovstvá Slovenska všetkých kategórií (začiatočník, pokročilý, expert) do 99 kg
 2019 – NE-WAZA MARTIN Majstrovstvá Slovenska – 3. miesto open kategória bez ohľadu váhy
 Zápasy v grapplingu: 35 víťazstiev, 3 prehry
 MMA amatérske zápasy: 3 výhry, 1 prehra
 V MMA dokázal poraziť Marka Mazucha, účastníka Oktagonu a Tomáša Bola, účastníka Oktagonu a aktuálneho šampióna titan fight night.

Sme hrdí na to, že Tomáš Žáčík reprezentuje Slovensko a tým aj našu obec v takomto náročnom športe. Prajeme mu veľa zdravia, úspechov nielen v športe, ale aj osobnom živote.

JP

VÝROČIA V ROKU 2020	
1925	vznik obecnej knižnice (95 rokov), založenie ohňohasičského spolku
1940	zavedenie telefónu do obce (80 rokov)
1945	koniec 2. svetovej vojny (75 rokov)
1950	otvorenie autobusovej linky Bánovce nad Bebravou – Dubodiel
1960	výstavba pouličného osvetlenia obce, otvorenie autobusovej linky Trenčín – Dubodiel
1960 – 1965	regulácia koryta potoka (55 rokov od ukončenia)
1960 – 1970	výstavba objektov Jednotného roľníckeho družstva
1975	otvorený nový kultúrny dom (45 rokov)
1985	Dom smútku (35 rokov), začala činnosť Prevádzkareň pri MNV, rekonštrukcia urbárskej budovy (obchod a pohostinstvo)
1985 – 1990	výstavba vodojemu a obecného vodovodu (30 rokov od ukončenia)
1990	krádež monštrancie a dvoch zlatých kalichov z kostola
1990	pápež Ján Pavol II. vo Vajnoroch celebraval za prítomnosti státisícov veriacich slávnostnú omšu na pamiatku vierozvestov a patrónov Európy sv. Cyrila a Metoda
1990	zakladateľka rehoľného rádu Kongregácie misionárok lásky Matka Tereza navštívila Čadcu
1995	v decembri vyšlo nulté číslo Listov – novín obce Dubodiel (25 rokov)
2005	koniec povinnej vojenskej služby
	vydané prvé číslo školského časopisu Dubáčik
	montáž kúrenia v kultúrnom dome na biomasu, napojenie na kotol v ZŠ
	vybudovaná ohrada farskej záhrady pri budove fary, ohrada na cintoríne
	konali sa ľudové misie (naposledy v r. 1972)
	prvýkrát sa konali oslavy Silvestra a víťanie Nového roka na námestí obce
2010	zrekonštruovanie miestnej komunikácie Na Diely a rekonštrukcia strechy školy
2015	otvorenie detského ihriska pri viacúčelovom ihrisku a výsadba zelene
	prvé letné dubodielske slávnosti Vinohrátky na Vinohrádku
	prvý vianočný jarmok na námestí obce
	prvý vianočný koncert mládežníckeho speváckeho zboru Halleluja
18.5.2020	100. výročie od narodenia pápeža Jána Pavla II. (v apríli uplynulo 15 rokov od jeho úmrtia)

INZERÁT

Firma Comtec sa zaoberá kompletnou činnosťou v oblasti realizácií elektroinštalácií bytovných domov, ku ktorému patria aj kamerové systémy, zabezpečovacie systémy, prípadne domový audio/videovrátnik. Máme dlhoročné skúsenosti, ponúkame kvalitu za výhodné ceny. V prípade záujmu kontaktujte: Ing. Peter Helík, 0918 856 345.

LISTY • Vydáva: Obec Dubodiel, 913 23 Dubodiel č. 33 • IČO: 00311537

• e-mail: obecnyurad@dubodiel.sk • www.dubodiel.sk

Redakčná rada: Mgr. Ľudmila Šťastná, Mgr. Anton Prechádzka, Jitka Petříková

• Tlač: Leoprint, s.r.o., Trenčín • EV 5191/15 • ISSN 1339-9209 • Vychádza 2-krát ročne • Náklad: 350 výtlačkov • Vydané: jún 2020